

2º premio

Título: Antífona

Autora: Javier Rodríguez González

I

Non hai prisión máis doce que este aire
nin morada máis cruel que a palabra,
pero eu elixín vivir aquí,
mudo e ditoso entre estas voces ilexibles,
no espazo iluminado polo día que se desangra,
somerxido nas febras invisibles da música.

II

Ven música,
paraíso nacente,
inaudito verxel.
Ilumina ti esta senda aberta cara ao esquecemento,
ti que xurdiches das mesmas entrañas do silencio.

Ven ás miñas palmas,
e permanece aquí detida na mirada,
baixo a sede destas pálpebras,
que eu palparei este vento que renace entre as pedras,
ferido polo rumoroso resplandor da túa carne,

III

É a música.
É este corpo que xermola de pronto
na vasteza do crepúsculo,
mentres o día se extingue ante os meus ollos,
como un paxaro entregado á morte
que aínda pervive con fe no cumio do seu canto,
e entrégase obstinado aos estertores do ocaso.

É a música.
É a impalpable harmonía mergullada nos confíns do bosque.
É a lava que nos absolve do esquecemento
É o zume visceral de cada nota pulsada
aquietándose na extraviada latitude da paisaxe.

E eu debo esvaecerme con ela.
Eu debo contemplar en silencio

como a luz reverbera no sangue
e abre unha fonda canle cara ao escuro,
cara ao cume indicible da noite,
apenas insinuada nos meus ollos.

IV

Queima a música baixo as pálpebras das follas.
E agora resoan as voces que o silencio deste bosque xerou.
E eu óioas latexar devagar, abnegadas nos sentidos,
internándose lentamente nas arterias da noite.

V

Só agora,
cando a noite arde entrelazada coa música,
poderei enxergar a transparencia total
a perfecta unidade de sentido
que me agarda repregada na materia.

VI

É a nudez do instante
que vibra ante os meus ollos.
Todo está dito na memoria.
Revelación.

Epifanía.

Xa sinto aquí,
entre as miñas mans,
a trémula verdade da luz,
acaricia redentora da música.